

Redding uitwerken met vrees en beven

Als wij in al ons doen en laten ons steeds laten leiden door de gedachte, dat we de wil van onze God nog beter willen navolgen, zodat al ons werken zijn uitgangspunt in God heeft, dan zal het ons gegeven worden om nog beter te verstaan wat Paulus aan de Filippenzen schrijft.

‘Daarom, mijn geliefden, gelijk gij te allen tijde gehoorzaam zijt geweest, blijft, niet alleen zoals in mijn tegenwoordigheid, maar nu des te meer bij mijn afwezigheid, uw behoudenis bewerken met vreeze en beven, (...)’ (Filippenzen 2: 12)

Met name dit bijbelvers is het uitgangspunt voor veel onjuiste beweringen. Hier tracht de tegenwerker heel de goddelijke heilsgeschiedenis op een ander spoor te krijgen. Weliswaar zet hij zijn ‘vrome’ heilsbedoelingen in een *naar het lijkt* goddelijk beeld, als hij zegt (in een verkeerde vertaling): ‘Verwerf je zaligheid met vreeze en beven.’

Het is toch onloochenbaar, dat, als ik iets bereiken kan door eigen inspanning – in dit geval: redding –, het niet te bevatten is, waartoe God dan zo’n omslachtige weg bewandelde door Christus op Golgotha te laten sterven?

Maar voor de tegenwerker kan een dergelijke dwaling (‘Verwerf je zaligheid met vreeze en beven.’) goed van pas komen. Dat gelovigen hun hele leven meer vrezen en sidderen dan dat ze zich gered weten, is wat hem betreft alleen maar goed. Op de treurige balans aan het einde van het leven van zo’n gelovige staat dan een negatief saldo te boek, want het lukte hem niet – door een leven van eigen presteren in vrees en beven – de heerlijkheid van Zijn genade uit te dragen.

Hoe is het toch mogelijk, dat een mens afziet van de genade en op *eigen* godsvrucht bouwt?! De tegenwerker heeft bij zulke gelovigen de absolute genade van God verduisterd en de zekerheid van het zoonschap totaal onzeker gemaakt.

Hoe vaak klagen juist oudere gelovigen niet, dat de tegenwerker het klaarspeelt hen eraan te laten twijfelen of zij wel echte kinderen van God zijn! Volharden ze dan toch in het bewerken van *eigen* gerechtigheid, dan betekent dat, dat zo'n 'werkgerechtigheid' *de wet* op de voorgrond plaatst – en de wet geeft beloning naar schuld.

Maar wat zegt de Schrift dan nu werkelijk? Zij spreekt in waarheid van 'uitwerken' (Gr.: *katergazomai*).

Hoe komt Paulus in dit vers van de Filippenzenbrief tot deze vermaning? Vóór deze vermaning vertelt hij, dat de Heer Zichzelf vernederde, doordat Hij gehoorzaam was tot de dood, ja, tot de dood aan het kruis (vs. 8). Op dat kruis voltrekt zich de grootste heilsgeschiedenis en Gods handelen in liefde voor de hele kosmos: Christus werd tot zonde, Hij nam alle zonde op Zich, zó dat wij, die als medegekruisigden gelden, daardoor '(...) *zouden worden gerechtigheid Gods in Hem*' (2 Corintiërs 5: 21). Dit gebeurde naar de wil van de Vader, zodat *Hij* Zich met de hele wereld kon verzoenen.

In dit liefdeswerk van God ligt het gevolg, dat aan de tegenwerker de grootste strijd wordt aangezegd. Deze strijd raakt ons geloofsleven.

Men leest gemakkelijk over veel bijbelgedeelten heen. Men heeft misschien ook wel gelezen, dat Hij '*voor de zonde eens voor altijd gestorven is*' (Romeinen 6: 10). Maar een goede verklaring heeft men er niet voor.

Het zal iedere gelovige wel volkomen duidelijk zijn, dat God, de Vader, Zijn zoon, Die nu aan de rechter(zijde) van God is, *niet voor de tweede keer* laat kruisigen. Heeft echter het bloed van Christus en het offer van God, de Vader, dan zo weinig betekenis, dat de daad van liefde op Golgotha alsnog onze *eigen keuze* – om gered te willen worden – verlangt?

Slechts in het feit, dat de Heer door Zijn sterven de hele wereld het heil van de Vader en de verzoening met Hem gebracht heeft, ligt de basis van onze redding. Onze redding, onze vrijkoping, is beschikbaar door de 'naderingsgave' van God, de Vader. Wij zullen haar nooit bereiken door vrees en beven, hoeveel dan ook. Dat te weten dringt ons om Hem de passende dank en verheerlijking te brengen uit de vreugde en de dankbaarheid van ons hart en om onze redding *uit te werken* in vrees en beven (d.w.z. met dankbaar ontzag).

Alle gelovigen, heiligen en geliefden zouden voor ogen moeten hebben,
dat uit al hun werken slechts de verheerlijking en aanbidding uit de
dankbaarheid van hun hart blijkt.

Georg Schulz (uit: *Die Wirksamkeit Gottes*)
Vertaling: H. van der Kleij

*Vraag jezelf niet af: vertrouw ik wel genoeg?
Maar: is Christus Jezus voor mij genoeg om op te vertrouwen?*